

lelisere kirkebyggelinien med de øvrige beskyttelseslinier, skønnes imidlertid ikke reelt at indebære en afsvækkelse af hensynet til kirkeomgivelserne. Det bemærkes herved, at for områder i det åbne land, der er beliggende i byzone eller i sommerhusområde, kan en kommunalbestyrelse ved lokalplan regulere bebyggelseshøjden. Hermed kan de samme hensyn som hidtil varetages.

Til kapitel 3

Anlæg i det åbne land

Reglerne i dette kapitel har især til formål at varetage landskabelige hensyn i det åbne land, d.v.s. uden for byer og bymæssige bebyggelser. § 20 varetager dog også øvrige naturbeskyttelseshensyn, jf. henvisningen til § 1.

Til § 20

Bestemmelsen svarer med visse redaktionelle ændringer til § 42 i naturfredningsloven. Med hjemmel i § 42, stk. 2, er der udstedt følgende bekendtgørelser:

- bekendtgørelse nr. 612 af 1. december 1978 om godkendelse af anlæg af offentlige veje uden for byer og bymæssige bebyggelser samt
- bekendtgørelse nr. 613 af 1. december 1978 om godkendelse af el-anlæg, der agtes placeret uden for byer og bymæssige bebyggelser.

Disse bekendtgørelser skal justeres og opdateres, men det er ikke tanken, at den hidtidige praksis vedrørende hensynene til landskabsbilledet og de øvrige naturbeskyttelseskriterier samt det nære samarbejde med andre myndigheder skal svækkes. Dog vil der eventuelt ske nogle justeringer i den nuværende kompetencefordeling mellem Miljøministeriet og amtsrådene.

Til § 21

Bestemmelsen svarer stort set til § 57 i den gældende lov. I den gældende bestemmelse er der en hjemmel for miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om udformning, placering, belysning m.v. for virksomhedsreklamer i det åbne land. Hjemlen er aldrig blevet udnyttet. I stedet foreslås, at det af lovtæksten direkte fremgår, at virksomhedsreklamer ikke må virke dominerende i landskabet og ikke må være synlige over store afstande, jf. *stk. 2, nr. 1*. Herved får tilsynsmyndigheden (amtsrådet) mulighed for – i tilfælde af overtrædelser – umiddelbart at påbyde ændringer i skiltningen, evt. forbyde den, jf. tilsynsbestemmelserne i forslagets §§ 73 og 74. Dette gælder dog ikke for eksisterende reklamer, der er lovlige efter de i dag gældende regler.

Reglen er ikke til hinder for, at private skilte, der udelukkende tjener som vejvisning til en virksomhed, opsættes på privat grund, også selv om der er tale om nogen afstand mellem skilt og virksomhed, når blot der er tale om beskedne henvisningsskilte.

Ved andre offentlige råd, jf. *stk. 2, nr. 3*, tænkes f.eks. på Europa-parlamentet.

Ved »idrætsanlæg« i *stk. 3* er der tænkt på anlæg, hvortil der er en vis offentlig adgang i modsætning til helt private, lukkede anlæg.

Reglen i § 21, der alene har landskabsmæssig betydning, har altid været administreret stramt – en praksis, der forudsættes videreført uændret. Med hjemmel i § 73, stk. 8, kan der fastsættes regler for tilsyn med, at bestemmelsen overholdes.

Til kapitel 4

Offentlighedens adgang til naturen

1. Indledning

Reglerne i dette kapitel svarer til den gældende lovs kapitel VIII om almenhedens færdsel og ophold. Der er dog foretaget en række både sproglige og lovtekniske forenklinger og moderniseringer.

Endvidere er der tale om visse udvidelser af offentlighedens adgang til naturen. Det foreslås således, at

- private skove på mindst 5 ha åbnes for færdsel på cykel på anlagte veje og -cykelstier,
- private skove på under 5 ha er åbne for offentlighedens adgang, såfremt dette aftales mellem ejeren og amtsrådet, og
- anlagte veje og stier i det åbne land bliver åbne for offentligheden for færdsel til fods og på cykel efter regler der fastsættes af ministeren.

Det er fredningsnævnene, der administrerer de tilsvarende bestemmelser i den gældende lov. Ifølge den administrative struktur, der foreslås i lovforslaget, bliver det fremover amtsrådene, der skal administrere reglerne.

Reglerne er udtryk for den umiddelbare ret, befolkningen har til at færdes i naturen. Derimod giver de – som hidtil – ikke hjemmel for organisationer og lign. til – uden ejerens tilladelse – at anvende arealerne til organiserede former for friluftsliv, som f.eks. lejrslagning og sportsarrangementer. Der er naturligvis ikke noget til hinder for, at lodsejerne – såvel private som offentlige – kan tillade en videregående adgang, ligesom der kan indgås aftale herom efter reglerne i § 55.

For så vidt angår begrebet »færdsel på cykel«, jf. forslagets §§ 23 og 26, bemærkes, at dette må forstås med de begrænsninger, der følger af bemærkningerne til § 28, stk. 1.